

«Ω του παραδόξου θαύματος», Ήχος Α', 4 Πα — Δ

Πα

Ω του πα ρα δο ξου θαυ μα τος η πη γη της ζω ης εν μνη
 μει ω τι θε ται και κλι μαξ προς ου ρα νον ο τα φος γι ι
 νε ε ται ευ φραι νου Γεθ ση μα νη της Θε ο το
 κου το α α γι ον τε με νος βο η σω μεν οι πι στοι
 τον Γα βρι ηλ κε κτη με ε νοι τα ξι αρ χον Κε χα ρι
 τω με νη χαι αι αι ρε με τα σου ο Κυ ρι ος ο πα ρε
 χων τω κο ο σμω δι α σου το με γα ε ε λε ε ος

Ω του παραδόξου θαύματος! ή πηγή της ζωής, εν μνημείω τίθεται, και κλιμαξ προς ουρανόν, ό τάφος γίνεται. Ευφραίνου Γεθσημανή, της Θεοτόκου τó άγιον τέμενος. Βοήσωμεν οί πιστοί, τόν Γαβριήλ κεκτημένοι ταξίαρχον, Κεχαριτωμένη χαιρε, μετά σου ό Κύριος, ό παρέχων τῷ κόσμῳ δια σου τó μέγα έλεος.

Προσόμοια

Σήμερον λαμπρά πανήγυρις, τοις πιστοίς Παρθένε, παμφαώς εξέλαμψεν. Αγάλλονται ουρανοί, και συγχορεύει ή γή· συγχαίρει δ' ή του Χριστου, πρεσβυγενής Έκκλησία, Πανάμωμε, και τέρπεται εν Χριστῷ την έορτήν σου λαμπρῶς έορτάζουσα και Δημιουργός ό Μέγας, εν ψαλμοίς και άσμασι, συνδοξάζεται οντως, Παναγία Παμμακάριστε.

Σήμερον φαιδροίς εν άσμασιν ευσεβῶς, Παρθένε, τόν Χριστόν δοξάζοντες τελοῦμέν σου την σεπτήν, βασιλικήν έορτήν· ύπάρχεις γάρ αληθῶς, τῶν νοερῶν αρχαγγέλων Παντάνασσα·

διό σε, Μητερ Θεου, συν τοίς Άγγέλοις άει μακαρίζομεν. Κεχαριτωμένη, χαιρε, τῶν πιστῶν διάσωσμα, προστασία του κόσμου, Παναγία Παμμακάριστε.

Σήμερον την σήν πανήγυριν, εύλαβῶς, Παρθένε, συν άγγέλοις άγομεν, τιμῶντές σου την σεπτήν και σεβάσμιον μορφήν. Αγάλλεται ό λαός της Βασιλίδος νῦν ταύτης τῶν πόλεων, εύσεβοφρόνως τιμῶν, θεοειδοῦς σου μορφῆς τó εικόνισμα, και εν κατανύξει κράζει, σεμνή Παμμακάριστε, τόν Υίόν σου δυσώπει ύπερ τῶν πόθῳ τιμώντων σε.

Ω του παραδόξου θαύματος, του όφθέντος ποτέ, εν Βλαχέρναις Βύζαντος, της μόνης τόν ποιητήν ήμῶν και Κύριον, τεκούσης άνευ φθοράς· τó Ίερόν γάρ μαφόριον ήπλωσε και πάντας τούς ευσεβείς, περισκεπάσασα χαρίτων ένέπλησε, και προς ευφροσύνην θείαν συγκαλείται άπαντας, του βοαν γηθοσύνης, χαιρε Σκέπη πιστούς σκέπουσα.

Βαβαὶ τῶν σῶν θαυμασίων Ἀγνή, ὅτι τῇ σῇ Σκέπη, σκέπεις τοὺς ἰκέτας σου, καὶ σῶζεις ἐκ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ σε ἐκ ψυχῆς, προσκαλουμένους πανύμνητε Δέσποινα, συμφώνως οὖν καὶ ἡμεῖς, τῷ θαυμασίῳ Ἀνδρέα κροτοῦμέν σοι, τῆς Πανυπεράγνου Κόρης, τὸ φρικτὸν τεράστιον, μαφορίου σου Σκέπης, θείαν χάριν καὶ ἀντίληψιν.

Σκέπην σου τὴν θείαν Ἀχραντε Ἀσωμάτων δῆμοι, καὶ πιστῶν ὁμήγουρις, τιμῶμεν πανευλαβῶς, περισκεπόμενοι, τῇ χάριτι τοῦ σεπτοῦ, σοῦ μαφορίου, δι' οὗ σκέπεις ἅπαντας, τοὺς πόθῳ τελούντας νῦν, τὴν θαυματόβρυτον ταύτην πανήγουριν, σοῦ τῆς Παναγίας Σκέπης, νέφη ἐκδιώκουσα, πειρασμῶν καὶ κινδύνων τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Σκέπη τῆς Παναγίου πάντιμε, ἡ πιστοὺς φρουροῦσα, σκέπασον τοὺς ἅπαντας, πιστοὺς χάριτι σῇ προσκαλουμένους σε, καὶ σῶζε ἐκ δυσχερῶν, πειρατηρίων παντοίων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ τὴν μόνην Ἀγνήν, ἐν κόσμῳ ζῶσαν σεμνῶς περιέσκεπες· ὅθεν κατὰ χρέος πάντες, σήμερον τιμῶμέν σου, τὴν ἀνάμνησιν πόθῳ, τὴν Πανύμνητον γεραίροντες.

Χαῖρε τῶν πιστῶν τὸ καύχημα· σὺ γὰρ μόνη πέλεις, πάντων τὸ προσφύγιον, καὶ Σκέπη ἡ κραταῖα τῶν προστρεχόντων σοι· διὸ τιμῶμεν τὴν σὴν, μεγαουργίαν τῆς Σκέπης σου Ἀχραντε ἦν εἶδεν ὁ θαυμαστὸς Ἀνδρέας ἐν οἴκῳ ἀγίῳ σου, ὡσπερ τῆς νεφέλης πάλαι, κιβωτοῦ τυπούσης σὲ ἐν ἧ σκέπασον πάντα, τοὺς ἐκ πόθου ἀνυμνοῦντάς σε.

Δεῦτε μοναστῶν συστήματα, καὶ λαμπρὰν χορείαν, σήμερον συστήσωμεν, τιμῶντες πανευλαβῶς, τῆς τοῦ Κυρίου Μητρός, τὴν Σκέπην τὴν Ἱεράν, τὴν τους πιστοὺς πανταχοῦ περισκέπουσαν, καὶ ῥύουσαν τῶν δεινῶν τοῦ πονηροῦ σκανδάλων καὶ θλίψεων, σῶζουσα πυρὸς γεέννης, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, τοὺς πιστῶς προσκαλοῦντας, τὴν θερμὴν αὐτῆς ἀντίληψιν.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς νεφέλην φωτός, ἐφαπλοῖ ἐκάστοτε, τὴν Σκέπην τὴν ἑαυτῆς, ἡ Θεοτόκος Ἀγνή, καὶ σκέπει περιφανῶς, τῇ μητρικῇ προμηθείᾳ καὶ χάριτι, ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς, τοὺς πρὸς αὐτὴν ἀφορῶντας καὶ κρᾶζοντας· Κεχαριτωμένη χαῖρε, σκέπη καὶ βοήθεια, τοῦ σοῦ ἔθνους Παρθένε, τοῦ πιστῶς σε μεγαλύνοντος.

Βαβαὶ τῶν σῶν θαυμασίων Ἀγνή! Σὺ γὰρ παραδόξως, ἠπλωσας τὴν Σκέπην σου, καὶ

ἔσκεπες θαυμαστῶς πόλιν τὴν ἄνασσαν· ἀρτίως δὲ ἐμφανῶς, τῆς φωτοφόρου σου Σκέπης τῇ χάριτι, διέσωσας ἀπειλῆς, ἐπερχομένης λαὸν τὸν Χριστῶνυμον. Ὅθεν σοι χαριστηρίους, αἰνους ἀναμέλλοντες, τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, μνείαν ἄγομεν γηθόμενοι.

Τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προμηθειαν, οἱ Ἑλλήνων παῖδες, Δέσποινα κηρύττομεν, ὑμνοῦντες τὴν μητρικὴν, κηδεμονίαν σου· ἀρχῆθεν γὰρ συμπαθῶς, ὑπὸ τὴν Σκέπην τὴν σὴν ἡμᾶς ἔθηκας, καὶ κληρὸν σου ἐκλεκτόν, τὸ εὐαγὲς ἡμῶν Γένος ἀνέδειξας. Ὅθεν Κεχαριτωμένη, χαῖρε σοι κραυγάζομεν, καὶ τῆς θείας σου Σκέπης, μεγαλύνομεν τὰς χάριτας.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὡσπερ λύχνος πάμφωτος, Νεκτάριος ὁ σοφός, τῷ κόσμῳ ἔλαμψε, καὶ ἠῦγασε τοῖς πιστοῖς, Εὐαγγελίου τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον, ἐν λόγῳ θεοπρεπεῖ, καὶ πολιτεία ἀμέμπτῳ καὶ κρείττονι. Ὅθεν τῇ τοῦ Παρακλήτου, δωρεᾷ δεδόξασται, καὶ παρέχει ἀπαύστως, τοῖς αἰτοῦσι τὰ ἰάματα.

Βαβαὶ τῆς σῆς προμηθείας Χριστέ! Σὺ γὰρ ὡς ὑπέσχου, θαυμαστῶς ἐδόξασας, Νεκτάριον τὸν σοφόν, ὡς φίλον γνήσιον, θαυμάτων τῇ δωρεᾷ, τὸν σὲ δοξάσαντα βίου λαμπρότητι, δεικνύων πᾶσι σαφῶς, τῆς πρὸς σὲ Σῶτερ ἀγάπης τὴν δύναμιν. Ὅθεν ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν, καὶ εἰρήνην τελείαν, ἡμῖν δίδου Ὑπεράγαθε.

Σήμερον λαμπρῶς εὐφραίνονται, τῇ καινῇ σου μνήμῃ, τῶν πιστῶν οἱ σύλλογοι, Νεκτάριε ἱερέ, ὑμνολογοῦντες σε, χορεῦει δὲ μυστικῶς, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τῇ δόξῃ σου, ἐδραίωμα ἀρραγές, ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις εὐροῦσά σε· ἐξαιρέτως δὲ ἡ νῆσος, τῆς Αἰγίνης γάννυται, ὡσπερ ὄλβον πλουτοῦσα, τὰ μυρίνοά σου λείψανα.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ ἄδοντες, τιμῶντες καὶ τὴν αὐτοῦ, ἡγιασμένην σκηνήν, τὴν ἔμψυχον κιβωτόν, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον χωρήσασαν· προσφέρεται γὰρ Θεῷ, ὑπερφυῶς τῇ σαρκὶ νηπιάζουσα, καὶ Ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, εὐφραινόμενος ταύτην, ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.

Σήμερον ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀγίας δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη Ἀγνή, προσφέρεται τῷ Ναῷ, τῷ νομικῶ κατοικεῖν εἰς τὰ Ἅγια, καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ, Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι, καὶ παρθενικαὶ χορεῖαι, τῷ Κυρίῳ ἄδουσι ψαλμικῶς μελωδοῦσαι, καὶ τιμῶσαι τὴν Μητέρα αὐτοῦ.